

ΤΟΠΙΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

"Εν' ἀλλόκοτο φεγγάρι, σὰν ἕνα κοιμάτι πάγου,
πεθαμένο καὶ στημένο μὲς στὴ μέση τοῦ πελάγους,
μιά βουβὴ μεγάλῃ ξέρα, πρὸ γυμνῆ κι ἀπὸ παλάμη,
μ' ἕνα γέριχο, θλιμμένο, τραγικὸ μικρὸ καλάμι,
κι ἕνας ἴσκιος — ἕνα κάτι, ποὺ δὲν ξέρω τί ἔχει χά-
σει,
κι ἀπὸ τότε φέρονει γύρω, μὴ μπορώντας νὰ ἴσου-
χάσει,
— παγωμένο, τὸ χαμένο κι ὅλο φῶς ἐκεῖνο τρίο,
σιωποῦσε, κι ἀγρυπνοῦσε, μὲς στὴ νύχτα, μὲς στὸ
κρύο...

ΟΤΑΝ ΒΡΑΙΝΑΖΕΙ

"Ὅταν βραδιάζει, μέσα μου, ξυπνοῦν τὰ περασμένα·
ξυπνοῦν ἀργά, σὰ μουσικὲς νεχρὲς ἀπὸ καιρὸ,
— σὰ μουσικὲς ποὺ χάθηκαν, καὶ ποὺ τίς λαχταροῦ,
κι ἔρχονται πάλι, μαγικὰ κι ἀνέλπιδα, σὲ μένα·
πόθοι, παράπονα παλιά, νοσταλγικὲς φωνές,
λόγια βαθιά κι ἀξέχαστα, κι ὠστόσο ξεχασμένα,
παράξενα χιμαίρικὲς ἀγάπες μακρινές,
ὅπως ἡ φλόγα μιᾶς ἀνίγης, ὑψώνονται σὲ μένα!
Μιά βρῦση, τότε, μαγική, μοῦ λύνεται ξανά,
καὶ τὸ τραγοῦδι ρυθμικὸ στὰ χεῖλιά μου ἀνεβαίνει,
— ἕνα τραγοῦδι καθαρό, καθὼς τὰ δειλινά,
ποὺ μέσα του λυτρώνονται, καὶ ζοῦν οἱ πεθαμένοι...

ΕΛΕΓΓΕΙΑ

Δὲ μοιάζουνε μόνον τ' ἄργά βήματά μου,
— κι ὠστόσο δὲ νιώθω κανένα κοντά μου,
τὴν ἴδωτα τὴ μοίρα νὰ ζεῖ:
κάτι ἔχει μεγάλο κορτεῖ μεταξὺ μας,
καὶ μένουμε μόνον, μὲς στὴν ὑπαρξή μας,
ἐνῶ περπατοῦμε μαζί...

Τὰ χρόνια μας πᾶνε, κι ἐκείνα, χαμένα:
στὸ δρόμο ποὺ πῆρα, δὲ βρῆκα κανένα,
ποὺ νὰ 'χει χαρεῖ μερικὰ:
κι ὠστόσο, τὸ λίγο ποὺ γνώρισα γύρω,
μὲ χάνει καὶ λιώνω, μὲ λάνγρεμα στῆφο,
γιὰ πρᾶματα χιμαμικιὰ...

Τί τ' ὄφειλος, ὅμως; Τὸ βράδου σιμῶνει,
κι εἰμεις ὄλο πᾶμε, πιὸ ξένοι, πιὸ μόνονι,
καθνας μ' αὐτὸ ποὺ ποθεῖ:
κι ὠστόσο ἡ καρδιά μου πῶς δίνεταί, Θέ μου!
Θααρῶ δὲν τὴν εἶδα νὰ θέλει, ποτὲ μου,
μὲ τόσον καημὸ νὰ δοθεῖ...

Μᾶς φέρνει τὸ κύμα, καὶ πᾶμε, θλιμμένοι,
στ' ἀπέραντο βράδου ποὺ μᾶς περιμένει,
χωρὶς ἓνα φῶς πουθενά!
Προφταίνομε, μάλις, δυὸ λόγια νὰ ποῦμε,
νὰ ποῦμε δυὸ λόγια, σ' αὐτοῦς ποὺ ἀγαποῦμε,
— κι ἀμέσως βυθῶμε ξανά...

ΣΟΤΗΡΗΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Κι ὅταν θὰ ρθεῖ ἡ στιγμή, καὶ πάλι,
νὰ κατεβῶ πρὸς τὸ βυθό,
χωρὶς τὴν πίστη, ποὺ ἔχουν ἄλλοι,
μὰ καὶ χωρὶς νὰ φοβηθῶ,

μὲ τὴν ψυχὴ ποὺ περιμένει
τὴν ὥρ' αὐτῆ, σὰν ἐραστῆ,
(τόσο εἶναι ταλαιπωρημένη,
καὶ τόσο ποὺ ἔχει κουραστεῖ),

δὲ θά 'χω, νὰ μὲ συντροφεύσει,
καμιά παρήγορη φωνή,
— μὰ θανατώνοντας τὴ Σκέψη,
ποὺ τώρα μὲ δολοφονεῖ,

σὰν ἓνα φέρετρο ποὺ κλείνει,
θὰ γείρω, πάλι, στὸ βυθό,
ζητώντας, μόνον, τὴ γαλήνη,
ποὺ εἶχα προτοῦ νὰ γεννηθῶ...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΟΤΗΣ

ΛΥΠΗΣΟΥ...

Λυπήσου εκείνους που πονούν,
βουβά κι ανώφελα, γιά κάτι,
και παίρνουν, γιά να λησμονούν,
τῆς ζωῆς κάποιο ἄθλιο μονοπάτι·

Λυπήσου αὐτούς που ἔχουν χάθει,
μέσ στη θλιμμένη ὑπαρξή μας,
κι ἔγιναν ἀνύγημα βαθύ,
μιὰ και δὲν εἶναι μεταξὺ μας·

κι αὐτόν, κι αὐτόν που ἀναπολεῖ
τὰ περασμένα του λυπήσου:
μά ὅμως, ἀκόμα πιὸ πολὺ,
τὶς ὥρες τῆς βαθιάς σιωπῆς σου,

λυπήσου αὐτούς, που, μιὰ φορά,
μέ φτερά ζούσαν, και τὰ χάνουν,
και δὲν τοὺς μένει ἄλλη χάρά,
παρὰ ἢ χάρα πὼς θὰ πεθάνουν...

ΣΟΤΗΡΗΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ἄπόψε ἀγάπησα τὰ μάτια μου,
κοιτώντας τα μέσ στον καθρέφτη;
νά 'ταν τὸ φῶς, που, μέσ στην κάμαρα,
τόσο λεπτὰ κι ἀνάερα πέφτει;

Νά 'ταν τὸ ρόδο τὸ ἀπριλιάτικο,
που τὸ 'χα βάνει στη γωνία,
νά μὴν τὸ δῶ νὰ παραδίνεται
στη βραδινὴ τὴν ἀγωνία;

Νά 'ταν, ἀλήθεια, τὸ τριαντάφυλλο,
που ξεψυχοῦσε στὸ ποτήρι,
— ἢ κάποιοι πόθοι που μέ πείθουν,
και που εἶχαν ἀπομείνει στειροί;...

τὸ ρόδο που 'σβηγε, τὸ πάθος μου,
τὸ παραθύρι, που δὲν κλείνω,
— ἢ μήπως ἐπειδὴ σὲ κοιτάζαν
τόσο πολὺ, τὸ βράδυ ἐκεῖνο;...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

LANGUEUR D'AMOUR

"Αχ, νὰ φιλοῦσα τὰ δυὸ χεῖρά σου,
τὰ πορφυρὰ σου χεῖλη, τόσο,
τόσο τρελά και τόσο ἀχόρταγα,
ποῦ ἀπ' τὰ φίλια νὰ τὰ ματώσω...

Νὰ τὰ ματώσω τὰ δυὸ χεῖλη σου!
Τὰ χέρια νὰ σοῦ πλέξω γύρω
και μέσ στα βάρη τὰ ἄλοσκότεινα
τῶν μαύρων ἰσκιων νὰ σὲ σύρω...

Και νὰ μοῦ λέει: «Μὴ τὰ χεῖλάκια μου!
Μὴν τὰ ματώνεις, τί σοῦ φτάνει;
"Αχ, μοῦ πονέσαν τὰ χεῖλάκια μου!
Σώνει, γλυκέ μου ἀγαπημένει!...»

Και νὰ περνᾶνε τὰ μεσάνυχτα,
οἱ ἀγροῦδες, οἱ βραδιές, οἱ χρόνοι,
και νὰ σοῦ λέω: «Ακόμα, ἀγάπη μου,
ἀκόμα, ἀγάπη μου... Δὲ σώνει!...»

ΣΟΤΗΡΗΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΚΙ ΕΠΙΝΑ ΜΕΣ' ΑΙΤ' ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΣΟΥ...

¹Ἰδού εἰ καλὸς ἀδελφιδὸς μου και γε ἑραῖος πρὸς κλήνη
ἡμῶν σύσκιος, δοκοὶ οἰκῶν ἡμῶν κέδροι, φαντάσματα
ἡμῶν κυτάριστοι.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ, Α. 8 16, 16

Κι οἱ μπερντέδες ἦταν κόκκινοι
κι ἦταν ἄσπρο τὸ χρεβάτι,
κι ἄλο θάλωνε, ἄλο μέλωνε
τὸ γλυκὸ γλυκὸ σου μάτι,
και τὰ χέρια σου πλεχόντουσαν
στὸ κορμί μου γύρω-γύρω,
κι ἔπινα μέσ' ἀπ' τὰ χεῖλια σου
γλυκιὰν ἄχνα σὰν τὸ μύρο,
και σταλάζανε ἀπ' τὰ χεῖλια σου
γλυκὰ λόγια, σὰν τὰ μύρα,
κι ἦταν ἄσπρο τὸ χρεβάτι μας
κι οἱ μπερντέδες σὰν πορφύρα...
"Ἔτσι, ἀγάπη μου, σὲ χόρτασα
κι ἔτσι, τὴ γλυκὰ σου ἦπια
μέσα στ' ἄνομα ἀγκαλιάσματά
στ' ἄνομα τὰ καρδιοχτύπια,
κι ἀπ' τὸ μέλι ποθοπλάγταζε
τὸ κορμί σου και τὸ μάτι
κι οἱ μπερντέδες ἦταν κόκκινοι
κι ἦταν ἄσπρο τὸ χρεβάτι...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ

Καημός, ἀλήθεια, νὰ περνῶ τοῦ ἔρωτα, πάλι, τὸ
στενό,
ὄσπου νὰ πέσει ἡ σκοτεινιά, μιά μέρα, τοῦ θανά-
του,

στενό βαθύ καὶ θλιβερό, ποὺ θὰ θυμᾶμαι γιὰ καιρὸ,
τί μοῦ στοργίσει, στὴν καρδιά, τὸ ξαναπέρασμά του.

Ἄς εἶναι, ὠστόσο, τί ἀφελεῖ; Πυρεῖω πάντα τὸ
φιλί,

στερὸ φιλί, πρῶτο φιλί καὶ μὲ λαχτάρα πόση!
Πυρεῖω πάντα τὸ φιλί, ποὺ μοῦ τὸ τάξανε πολλοί,
κι ὅμως δὲ μπόρεσε κωνεῖς, ποτέ, νὰ μοῦ τὸ δώ-
σει...

Ἴσως, μιά μέρα, ὅταν χαθῶ, γυρνώντας, πάλι, στὸ
βυθό,

καὶ μὲ τὴ Νύχτα, μυστικά, γίνουμε, πάλι, ταίρι,
αὐτὸ τ' ἀνεύρητο φιλί, ποὺ τὸ λαχτάρησα πολὺ,
σὰ μιά παλιά της ὄφειλή, νὰ μοῦ τὸ ξαναφέρει!

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Μάτι δειλὸ, ποὺ σὲ κοιτάζει
βαθιά, βουβὰ καὶ σκοτεινά,
κι ἔτσι πιστά, σὰ νὰ σοῦ τάξει:
Θὰ σ' ἀγαπῶ παντοτινά.

Ψηλὸ, λιγνὸ, τρελὸ γιὰ χάρδι,
δουλεύει σ' ἓνα μαγαζί.
Τὸ πῆρα ἓνα Σαββάτο βράδυ
καὶ κοιμηθήκαμε μαζί.

ΕΙΜΑΙ ΤΟΣΟ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ...

Είμαι τόσο κουρασμένος άπ' τὰ λόγια τὰ ειπωμένα
κι άπ' τὰ λόγια που θά ποῦμε, — κι άπ' τούς άλλ-
λους, κι άπό μένα
κι άπ' τὸ κάλεσμα τοῦ στίχου, μὲ τὸ μάταιο λυρι-
σμό,
που ἡ ψυχὴ μου δὲν ἐπιτίθει παρὰ μόνο στὸ Λιμάνι
καὶ στὸ σάλπισμα τῆς Μοίρας, που μιὰ μέρα θά
σημάνει
τὸν Αἰώνιο Πυρισμό!

Τότε, μόνο, λυρωμένος άπ' τῆς γῆς τὴν ἱστορία,
μὲς στῶν κόσμων καὶ στῶν άστρῶν τὴν ἀπερμῶνη
πορεία,
φῶς ἀνέσπερο, χυμένο σὲ μιὰν ^{πυρρίστου καὶ ἀπείρου} ἐξάλλη στροφῆ,
τὸ Τραγοῦδι τὸ Μεγάλο, που ποτὲ δὲν ἔχω γράψει,
τὸ στερνὸ μου τὸ Τραγοῦδι, — σὰ μιὰ δόξα που θ'
ἀνύψει
τότε, μόνο, θά γραφεῖ!...

ΣΟΤΗΡΗΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ σάλπιγγα τοῦ Θριάμβου ἀργὰ σημαίνει,
γιὰ μιὰν Ὑπέρτατη Πρώτη Παρουσία,
που μήτε θά μπορούσε, κι ἡ ἐξηγημένη,
ποτέ, νὰ τὴ συλλαβῆει φανταστικά!

Χρώματα καὶ ἤχοι, ἀρώματα, — ἐνωμένα
σ' ἓνα Μεγάλο φῶς, ὄλο Παλῆνη,
— κι ὅ,τι ποθοῦσα, τώρα πιά, γιὰ μένα,
σὰν ἓνα παραπέτασμα που χλίνει!...

Τίποτα πιά τῆς γῆς δὲν ἀπομένει,
— κι ὁ Ἀρχάγγελος ὑψώνει τὴ Ρομφαία:
τῆς γῆς ἡ σκιά, γιὰ πάντα διαλυμένη,
μέσα σὲ μιὰν Ἀλήθεια Κορυφαία!

...Κι ὅπως κυλῶ στὰ βάθη τοῦ κενοῦ μου,
σὰν άστρο φλογερὸ στον ἄξονά του,
— δὲ νιώθω πιά νὰ ζεῖ, παρὰ τὸ Νοῦ μου,
στὴν Ἀπεραντοσύνη τοῦ Θανάτου!...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΔΑΠΑΘΙΟΤΗΣ

Απαυδημός

Ήμουν μες στην αγάπη σου τόσον καιρό κλεισμένος,
μ' αυτό δε θέλω και να πω, πως μου ήταν φυλακή:
μα τι τα θες, όλα περνούν, ας μένει ίσαμ' εκεί·
θέλω να φύγω τώρα πια, γιατί' είμαι κουρασμένος...

Ίσως κανένας πιο τρελός, ή πιο βασανισμένος
να βρει σε σένα την παλιά χαρά, τη μαγική·
όσο για μένα δεν μπορώ, μου είν' αρκετό ως εκεί·
θέλω να φύγω τώρα πια, γιατί' είμαι κουρασμένος.

Θέλω και πάλι να χαθώ στην πρώτη μου σιωπή,
να μη θωρώ, να μη γροικώ τι γίνεται τριγύρω.
να λησμονήσω ως και χαρά και αγάπη τι θα πει·

θέλω τα μάτια μου τα δυο να κλείσω και να γείρω,
–κι αφήνοντάς σε να χαθείς στα πέρατα του δρόμου ,
να σ' έχω, τότε, συντροφιά, για πάντα, στ' όνειρό μου.

Πρώτη δημοσίευση στο μηνιαίο λογοτεχνικό δελτίο Εμείς τον Φεβρουάριο του 1924

Το βρήκα σε κάποιο φόρουμ. Έκανα αντιπαραβολή με την έκδοση του Ζήτρου.

Η χαρά

La gioia e sempre sull'altra riva
Gabriele D'Annunzio

Πάντα κάτι με κρατεί
και με φέρνει πίσω,
στο καιρό που κάθε τι
μου 'λεγε να ζήσω,

που όλα – σκέψεις μου κρυφές,
κι ό,τι ζει, στην πλάση,
δε μου θύμιζε μορφές,
που τις έχω χάσει,

κι όλα τ' άκουγα να λεν,
μ' έναν τρόπο πλάνο,
πως τ' αγάπησα και δεν
πρέπει να πεθάνω...

Τώρα, που όλα τα φτερά
σκόρπισαν της πλάνης,
μου το λένε καθαρά:
Πρέπει να πεθάνεις!

Κι όσο πιο βαθιά κοιτώ
κάτω από τη σκέπη,
τόσο πιο καλά και το
μάτι μου το βλέπει.

Κι αν τυχαίνει κι ο νους να
κάνει σκέψηνη άλλη,
δε κρατεί πολύ, και να
πάλι αυτή προβάλλει...

...Μα όσο και στους ουρανούς
να 'ναι η μέρα μαύρη
κι όσα θέλησε ο νους,
να μη μπορεί να 'βρει,

κι όσο αν είμαστε πικρά,
τώρα, στερημένοι,
κάπου υπάρχει μια Χαρά,
και μας περιμένει...

Γράφτηκε Απρίλη-Μάη του 1938, δημοσιεύτηκε τον 1939 στη Νέα Εστία και συμπεριλήφθηκε στην έκδοση του 1939.

Το πήρα από το «Στέκι Περι-Γραφής» (). Έκανα αντιπαραβολή με την έκδοση του «Ζήτρου» και μικροδιορθώσεις. Επίσης πρόσθεσα το μότο. Να σημειωθεί ότι το μότο σημαίνει «Η χαρά είναι πάντοτε στην απέναντι όχθη».

Κλείσε τα παράθυρα

Κλείσε το παράθυρο, μη βλέπουν οι γειτόνοι,
και την πόρτα σφάλισε και σβήσε το κερί.
Η αγκαλιά μου πύρωσε, σαν τη φωτιά, και λιώνει,
για σφιχταγκαλιάσματα κι όλο σε καρτερεί.

Έλα, μη μας βλέπουν λοξά οι ματιές του κόσμου,
δος μου το χειλάκι σου, που είν' απαλό, ναπό.
Εχω κάτι ολόγλυκο, για σένα, απόψε, φως μου,
έχω κάτι ολόγλυκο, σα μέλι, να σου πω.

Έλα... πέσε πάνω μου και μην κοιτάς με τρόμο.
Το κερί μας έσβησε, δε μας θωρεί κανείς,
ξέχασε πως βρίσκονται κι άλλες ψυχές στο δρόμο,
κι έλα να κυλήσουμε σε πέλαγα ηδονής.

Έλα... ως τα μεσάνυχτα θα σε φιλώ στο στόμα,
έλα, κι είναι οι πόθοι μου τρελοί, τόσο τρελοί,
που το γλυκοχάραμα θα μας προλάβει ακόμα
στο πρώτο μας αγκάλιασμα, στο πρώτο μας φιλί.

Κι όταν σε ρωτήσουνε, τη χαραυγή, οι γειτόνοι,
για ποιο λόγο σφάλισες, -αχ, πες τους, να χαρείς,
πες τους, πως, στην κάμαρα, φοβάσαι σα νυχτώνει,
κι έπεσες και πλάγιασες νωρίς, -τ' ακούς; Νωρίς!...

Στην έκδοση του Φέξη βρίσκω ότι δημοσιεύτηκε στην Ελληνική Επιθεώρηση (τ. 315, Ιανουάριος 1934), αλλά από την ηδυπάθεια που το χαρακτηρίζει ο Α. Δικταίος κρίνει ότι είναι αρκετά πριν από το 1930. Δεν το συμπεριέλαβε σε κανέναν πίνακα έργων του «όπως άλλωστε κι όλα τα πιο απροσχημάτιστα που έγραψε», σχολιάζει ο Δικταίος.

Ποίημα που υπάρχει σε αρκετά σημεία στο Διαδίκτυο. αλλά με άλλο τίτλο (Κλείσε τα παράθυρα) και με αρκετές μικροδιαφορές από τη μορφή που δημοσιεύω εδώ, η οποία είναι παρμένη από την έκδοση του «Ζήτρου».

